

Sygnatura akt I C 745/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 18-06-2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Marzena Sznajderska

Protokolant:Maja Ruda

po rozpoznaniu w dniu 04-06-2013 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa D. Z.

przeciwko (...).

- o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...)na rzecz powoda D. Z.kwotę 6461,22 zł (sześć tysięcy czterysta sześćdziesiąt jeden złotych i dwadzieścia dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 6061,22 zł od dnia 03.09.2009 roku do dnia zapłaty i od kwoty 400 zł od dnia 17.07.2012r do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części oddala powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 85,60% kosztów postępowania, a od powoda na rzecz strony pozwanej 14,40% kosztów postępowania pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygnatura akt I C 745/12

UZASADNIENIE

Powód D. Z.wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...)w W., kwoty 7 547,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 7 147,76 zł od dnia 1 września 2009 roku do dnia zapłaty i od kwoty 400 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. Powód wskazał, iż na skutek wypadku z dnia 21 lipca 2009 roku uszkodzony został pojazd marki B.o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Strona pozwana wypłaciła powodowi odszkodowanie w łącznej wysokości 2 869,07 zł. Powód w celu określenia wysokości kosztów niezbędnych do naprawy auta zlecił rzeczoznawcy sporządzenie na tę okoliczność stosownej opinii. Ze sporządzonej opinii wynika, że strona pozwana w sposób znaczący nie doszacowała szkody poniesionej przez powoda, a wypłacone odszkodowanie w żaden sposób nie przyczyniło się do pełnej likwidacji szkody. Powód nie miał innej możliwości ustalenia rzeczywiście poniesionej szkody niż poprzez zlecenie sporządzenia opinii, dlatego też żądanie w przedmiocie zwrotu kosztów opinii należało uznać za uzasadnione jako zmierzające do prawidłowego określenia poniesionej szkody.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa podnosząc, iż wysokość przyznanego i wypłaconego powodowi odszkodowania była adekwatna do szkody jaką poniósł. Wypłacona kwota odszkodowania pozwalała na przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego. Sporządzona na zlecenie powoda wycena obejmowała elementy technologicznie nieuzasadnione, wobec czego nieuprawnionym byłby zwrot kosztów za takie elementy i ich montaż. Pojazd należący do powoda był w złym stanie technicznym już przed przedmiotową szkodą i dokonywano w nim licznych napraw. Pojazd powoda w dacie szkody był samochodem 9 letnim, a więc cechującym się dużym stopniem zużycia eksploatacyjnego. Nie byłoby uzasadnionym ekonomicznie użycie do jego naprawy nowych części oryginalnych przyjąwszy dodatkowo wysoką stawkę roboczogodziny obowiązującą w autoryzowanych zakładach naprawczych. Pojazd pochodził z importu

i nie był objęty gwarancją producenta, w związku z tym nie musiał być naprawiany w (...) serwisie (...). Biorąc pod uwagę niewielki zakres uszkodzeń nieuzasadniona byłaby naprawa generująca wysokie koszty w przypadku, gdy przywrócenie do stanu poprzedniego możliwe było za pomocą środków bardzo zbliżonej jakości po niższych cenach. Zdaniem strony pozwanej, nie kwalifikowały się do wymiany lewe przednie drzwi oraz lewe przednie koło, bowiem możliwe było przywrócenie ich do stanu poprzedniego poprzez wykonanie prac lakierniczych. Niezasadnym było przyjęcie w wycenie współczynnika materiału użytego do lakierowania uszkodzonych powierzchni w wysokości 1,5. Kosztorysowa wartość materiałów lakierniczych ustalana jest jako wartość średnia, więc istnieje możliwość zakupu dobrej jakości materiałów lakierniczych poniżej wartości średniej. Nieuprawnionym było żądanie zwrotu kosztów za sporządzenie opinii prywatnej, bowiem obejmowała ona prace niekonieczne oraz prace, które zostały objęte kalkulacją sporządzoną przez stronę pozwaną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 lipca 2009 roku doszło do kolizji drogowej kierowanego przez A. D. samochodu osobowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) z prowadzonym przez powoda samochodem osobowym marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Właściciel pojazdu, którym kierował sprawca kolizji ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego u strony pozwanej (...) S.A. w W..

dowód: formularz zgłoszenia szkody, akta szkodowe

W dniu 3 sierpnia 2009 roku powód dokonał zgłoszenia szkody u strony pozwanej. Strona pozwana przyznała i wypłaciła powodowi w dniu 4 sierpnia 2009 roku odszkodowanie z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu w kwocie 2 080,08 zł, a na skutek odwołania została wypłacona dodatkowa kwota 788,99 zł. Łącznie wypłacono powodowi kwotę 2 869,07 zł.

dowód: wniosek o rozliczenie szkody komunikacyjnej, akta szkodowe,

pismo z 4.08.2009 r., k. 27,

pismo z 20.08.2009 r., k. 21,

kalkulacja kosztów naprawy nr (...), k. 22, 24 – 26

W celu weryfikacji poprawności przyznanego odszkodowania powód zwrócił się do rzeczoznawcy samochodowego K. M. o sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu powoda. Koszt naprawy ustalony został w kwocie 10 016,83 zł. Koszt sporządzenia kalkulacji wyniósł 400 zł.

dowód: kalkulacja kosztów naprawy E. (...) / (...), k. 5 – 12,

rachunek za sporządzenie kalkulacji, k. 13

Koszt naprawy pojazdu powoda, przy użyciu oryginalnych części zamiennych, to kwota 8 930,29 zł. Lewe przednie drzwi winne zostać wymienione, a przy wyliczeniu kosztów ich wymiany należy zastosować 25% amortyzację ze względu na ich wcześniejszą naprawę. Naprawa drzwi byłaby technologicznie nieprawidłowa. Zasadny jest pomiar tarczy przedniego lewego koła, a nie jej wymiana.

dowód: opinia, k. 51 – 55,

pisemna opinia uzupełniająca, k. 74,

ustna opinia uzupełniająca, k. 109

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Świadczenie strony pozwanej, którego spełnienia powód dochodzi w niniejszym postępowaniu, stanowi żądanie naprawienia szkody wyrządzonej przez kierującą pojazdem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) A. D., która spowodowała kolizję drogową z pojazdem marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którym kierował powód D. Z.. Właściciel samochodu, którym kierował sprawca wypadku ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego u strony pozwanej.

Na mocy art. 436 § 1 k.c., samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła na skutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Szkoda wyrządzona przez A. D., jak również odpowiedzialność strony pozwanej z tego tytułu nie była kwestionowana.

Zgodnie z treścią art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jako, że obowiązek naprawienia szkody spoczywał na stronie pozwanej – towarzystwie ubezpieczeniowym, jej naprawa mogła wyłącznie odbyć się poprzez zapłatę odszkodowania. Na mocy art. 363 § 2 k.c., jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Dlatego też w niniejszej sprawie koniecznym stało się ustalenie wysokości odszkodowania przysługującego powodowi w dniu 21 lipca 2009 roku.

Ponieważ rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych Sąd w oparciu o treść art. 278 § 1 k.p.c. przychylił się do wniosku powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Złożone w niniejszej sprawie przez biegłego sądowego mgr inż. M. B. opinie pisemne, a także ustna opinia uzupełniająca są pełne, jasne i wewnętrznie spójne. Sporządzone zostały one rzetelnie przez osobę dysponującą fachową wiedzą i doświadczeniem zawodowym. Zważywszy na powyższe, opinie te były dla Sądu szczególnie istotnym źródłem dowodowym w sprawie i w związku z tym nie było w ocenie Sądu konieczności sporządzenia opinii przez kolejnego biegłego sądowego. Dlatego też wniosek strony pozwanej w tym zakresie nie zasługiwał na uwzględnienie.

Naprawa szkody w postaci uszkodzenia pojazdu powinna uwzględniać wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, które należy ponieść w celu przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu. W treści sporządzonej opinii biegły sądowy wskazał, iż naprawa uszkodzonego pojazdu winna była zostać dokonana przy użyciu oryginalnych części. Zgodnie z postanowieniem S. N.z dnia 24 lutego 2006 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt (...) (LEX (...)) dopuszczalne jest stosowanie nowych części przy naprawie używanych samochodów, jednakże z zastrzeżeniem warunku konieczności lub niezbędności tego sposobu, co usprawiedliwiać winny względy techniczne lub bezpieczeństwa, a również estetyki i trwałości części zamiennych oraz skutki związane z wiążącymi poszkodowanego umowami gwarancji czy też umowami serwisowymi. Niedopuszczalnym w świetle zasad współzycia społecznego jest poniesienie dodatkowej szkody przez poszkodowanego w wyniku kolizji drogowej, do której nie przyczynił się on w żaden sposób, w postaci zastosowania nieoryginalnych części podczas naprawy uszkodzonego pojazdu, co poza zmniejszeniem wartości pojazdu dodatkowo wpływać może na bezpieczeństwo oraz częstotliwość dokonywania napraw samochodu. Dlatego też w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki zarówno ekonomiczne jak i celowościowe użycia oryginalnych części samochodowych. Konieczność zastosowania w przywróceniu przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed wypadku części oryginalnych wskazana w treści opinii biegłego nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

Jedyne zastrzeżenia strony pozwanej do sporządzonej w niniejszej sprawie opinii dotyczyły wskazania przez biegłego sądowego konieczności wymiany przednich lewych drzwi pojazdu. Wprawdzie biegły sądowy wskazał, iż możliwa byłaby naprawa drzwi, jednakże równocześnie podniósł, że naprawa ta miałaby skutek wyłącznie krótkotrwały i koniecznym byłoby przeprowadzenie kolejnych prac lakierniczych. W świetle tych ustaleń Sąd przychylił się do stanowiska biegłego sądowego, iż wymiana lewych przednich drzwi w uszkodzonym pojeździe byłaby celowa i ekonomicznie uzasadniona. Dokonując wyceny biegły sądowy uwzględnił wcześniejsze uszkodzenie wskazanych drzwi i dokonał 25% amortyzacji kosztów ich wymiany.

Na uwzględnienie zasługiwało także żądanie zapłaty poniesionych przez powoda kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy pojazdu powoda jako ekonomicznie uzasadnione. Zlecenie sporządzenia wyceny kosztów naprawy pojazdu powoda stanowiło bowiem jedyny sposób weryfikacji prawidłowości przyznanego przez stronę pozwaną odszkodowania, które jak w niniejszej sprawie ustalono, wypłacone zostało w zbyt niskiej wysokości.

Strona pozwana zobowiązana jest zatem do zapłaty na rzecz powoda kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy wypłaconym odszkodowaniem a kosztami naprawy wskazanymi przez biegłego sądowego powiększonymi o koszt sporządzenia prywatnej wyceny kosztów naprawy tj. 6 461,22 zł (8 930,29 zł + 400 zł – 2 869,07 zł). Żądanie powoda w zakresie zapłaty kwoty przekraczającej 6 461,22 zł nie zasługiwało na uwzględnienie.

O odsetkach od kwoty zasądzonej orzeczono na podstawie art. 481 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Na mocy art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Ponieważ szkoda zgłoszona została przez powoda dnia 3 sierpnia 2009 roku, odsetki za opóźnienie w zapłacie odszkodowania, które w niniejszej sprawie ustalone zostało w kwocie 6 061,22 zł, przysługują powodowi od dnia 3 września 2009 roku. Odsetki z tytułu kosztu prywatnej wyceny zasądzono zgodnie z żądaniem od dnia wniesienia pozwu.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w punktach I i II sentencji wyroku.

Powództwo uwzględnione zostało jedynie w części, a zatem orzeczenie o kosztach oparto na treści art. 100 k.p.c., na mocy którego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powód wygrał powództwo w 85,60%, zaś strona pozwana w 14,40 %. Na mocy art. 108 § 1 k.p.c. sąd może rozstrzygnąć jedynie o zasadach poniesienia przez strony kosztów procesu, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.